

מסורת הש"ס

קוביוסעטוס. גונז נפשות: **הגיעו**. ללוקח ואין המקח בטל. וצרייתא היא צ"צ צ' בהמוכר פירות המוכר עבד לחצירו ונמלא גנז או קוביוסעטוס הגיעו ססתמן גנבים הן: **לסטים מוזיין**. אין דרכו צק: **מוכתב למלכות**. חטא למלכות עד שזא לגזור עליו שיהרגנו כל מולאו: **קלא אית להו**. וסבר וקציל: **קבל מסר והלך**. קיצל עליו בעל את המומין לסימפון ליכא למיחש לשמא תשקה לאחיה ולאחותה איכא למיחש: **מסר**. האב לשלוחי הבעל או שהלכו שלוחי האב עם שלוחי הבעל ליכא למיחש שמא תשקה לאחיה ולאחותה דהא ליתנהו גבה ^א ואיכא למיחש לסימפון: צת כהן צקיאה היא בשמירת תרומה ולמוכרה צימי טומאתה. צת ישראל אינה צקיאה ככן: **צארוסה**. וצת כהן דהואיל והיא צצית אציה טרם אציה למכור תרומה בחולין לימי טומאה לפי שהוא רגיל צק: **אבל ננשואה**. שנותן לה בעלה מוזנות צציתה כגון משרה אשתו על ידי שלש דתנן צמתניתין (לקמן דף סד:): **מחאה חולין**. לפי שכל כבודה צת מלך פנימה^א ואציה ואחיה אינן אכלא שיתעסקו צצריה: **רצי יהודה אומר נותנין לה הכל תרומה כו'**. צין רצי יהודה לרצי טרפון איכא דאילו ר' טרפון סבר נותנין לה תרומה כדי מוזנותיה ואע"פ שאס צריה לחולין וצאה למכור תרומה אין דמי תרומה מניעין ליקח צהן חולין שהרי יקרים הס מן התרומה שהכל קופצים עליהן ולרצי יהודה נותנין לה תרומה כשעיר שאס צאת ליקח מחאה חולין לא תפחות מן דמי מחצית חולין אבל טורח מכירה מוטל עליה למכור לתתה תחת חולין: **נותנין לה תרומה כפלים בחולין**. קסבר לא מטריחין לה למכרה צשייה אלא נותן לה תרומה הרצה כדי שתמנהג צוול ותמלא לוקחין הרצה: איכא צניייהו מירחא. צין רצי יהודה לרצן שמעון: והאי קנין אחיו הוא. וכי

תורה אור השלם

1. ובהן כי יקנה נפש קנין כספו הוא יאכל בו ויליד ביתו הם יאכלו בלחמו: וקרא כב יא

מוסף רש"י

הגיעו. הכי הוא של, דקטא עבד גנז הוא (קדושין יא.). מאי איכא לסטים מזדיין. הוצא נפשות וסופו ליהרג (רשב"ם ב"ב צב:) דהא לא שמיא ולא קבלו עליו, או מוכתב למלכות. שנתחייב מיתה למלך (קדושין יא.).

אף על פי פרק חמישי כתובות

קוביוסעטוס. גונז נפשות: **הגיעו**. ללוקח ואין המקח בטל. וצרייתא

היא צ"צ צ' בהמוכר פירות המוכר עבד לחצירו ונמלא גנז או קוביוסעטוס הגיעו ססתמן גנבים הן: **לסטים מוזיין**. אין דרכו צק: **מוכתב למלכות**. חטא למלכות עד שזא לגזור עליו שיהרגנו כל

^בקוביוסעטוס הגיעו מאי איכא לסטים מוזיין או מוכתב למלכות הנהו קלא אית להו מכדי בין למר ובין למר לא אכלא מאי בינייהו איכא בינייהו קבל ^גמסר והלך: רבי טרפון אומר נותנין לה הכל תרומה וכו': אמר אבבי מחלוקת בבת כהן לכהן אבל בבת ישראל לכהן דברי הכל מחצה חולין ומחצה תרומה ואמר אב"י מחלוקת בארוסה אבל בנשואה דברי הכל מחצה חולין ומחצה תרומה תניא נמי הכי ^דרבי טרפון אומר נותנין לה הכל תרומה ר"ע אומר "מחצה חולין ומחצה תרומה במה דברים אמורים בבת כהן לכהן אבל בת ישראל לכהן דברי הכל מחצה חולין ומחצה תרומה במה דברים אמורים בארוסה אבל בנשואה דברי הכל מחצה חולין ומחצה תרומה רבי יהודה בן בתירא אומר נותנין לה שתי ידות של תרומה ואחת של חולין רבי יהודה אומר נותן לה הכל תרומה והיא מוכרת ולוקחת בדמים חולין רבן שמעון בן גמליאל אומר כל מקום שהוכרה תרומה נותנין לה כפלים בחולין מאי בינייהו איכא בינייהו טירחא: היבם אינו מאכיל בתרומה: מאי טעמא ^הקנין כספו אמר רחמנא והאי קנין דאחיו הוא: עשתה ששה חדשים בפני הבעל: השתא בפני הבעל אמרת לא בפני היבם מיבעיא ^וזו ואין צריך לומר זו קתני: זו משנה ראשונה כו': מאי טעמא אמר עולא ואיתימא רב שמואל בר יהודה משום סימפון בשלמא לעולא קמייחא שמא ימוגו לה כוס בבית אביה ובתרייתא משום סימפון אלא

מיית ליה פקע ליה קנינו אבל כנסה הרי היא אשתו לכל דבר והכתוב קראה אשתו דכתיב (דברים ה) ולקחה לו לאשה^ה דקנייה צביאה וכי היכי דקידושי ציאה מאכילין צארוסה דאיתקוש הוויות להדיי כך מאכילין צימה: **השסא צפני הבעל**. חוץ מיום אחד אמרת לא אכלא כולם צפני היבם דעל ידו אין לה לאכול דלאו קנינו היא מיבעיא ליה למימר דלא אכלה: **קמייסא**. משנה ראשונה שאוסרת משעת אירוסין שהתורה התירתה והס גזרו עד שגיע זמן לא גזור מפני סימפון אלא שמא תשקה הלכך משנתחייב לוונה דמייחד לה דוכתא וליכא למיחש לשמא תשקה שריוה: **וצפרייסא**. משנה אחרונה שחזרו וגזרו עד שתכנס לחופה חשו לסימפון: אלא

משלו ואוכלות בתרומה משמע כשמתו בעליהן שהיבם מאכילן בלא ציאה דומיא דהגעט זמן דמייירי בלא נשאו דאי אחר ציאה פשיטא דאשתו גמורה היא ועוד מציא ראייה מדתניא בתוספתא זו משנה ראשונה רבותינו אמרו אין האשה אוכלת בתרומה עד שתכנס לחופה ולא היצמה עד שתיבעל והיינו טעמא דמשנה ראשונה דכשלא אכלה צחיי הבעל אינה אוכלת דהא איכא למיחש לסימפון ולשמא תשקה דהא כיון דלא הגיע זמן צחיי הבעל לא צדק לה דאינו חייב במוזנותיה אלא א"כ עמד צדין וצרת כדאמרינן בהחולין (יבמות דף מא:) ולא מייחד לה דוכתא וטעמא משום שאין דרך לאחר אלא מיד הוא רגיל או לחלוץ או לייבם לכך לא תקנו לה מוזנות מיבם כמו שתקנו מוזנות בהגעט זמן דבעל אבל כשאכלה צחיי הבעל תו ליכא למיחש לסימפון ולשמא תשקה נמי ליכא למיחש דכיון דהגיע זמן מייחד לה דוכתא צצית אציה מסתמא אוכלת שס בכל שעה ואינה זזה ממקומה וא"ת ומאחר דמדאורייתא אכלה כשנפלה מן הנשואין למה אסורה למשנה אחרונה עד שתיבעל הא ליכא למיחש לסימפון שכבר נצדקה צדיקת פנים ויש לומר דמאחר שאסרו ארוסה שהגיע זמנה אסרו נמי צימה משום דמיחלפא צה ששתייהן זמן כניסתהן לאחר צבל ק"ק אי חשיבא יצמה קנין כספו דיבם הא דקאמר ציבמות צפרק אלמנה (דף קד וס) גצי הא דתנן היבם פוסל ואינו מאכיל אי צת כהן לישראל היא פסיל לה ושצה אל צית אציה כו' ה"ל למימר דהא קנייה כדקאמר התם גצי אירוסין ויש לומר דושצה אל צית אציה אחא למיפסל צת כהן לישראל למידק הא מעיקרא לא אכלה כדאמר התם (דף סה.) א"כ לא אייתר לשומרת יבם אלא הכי קאמר ושצה כתיב כלומר דווקא אותה שצצה אל צית אציה אכל זאת שזקוקה ליבם אינה שצה שהרי חשובה כאלו קנייה לו: **השתא בפני הבעל אמרת לא בפני היבם מיבעיא**. ה"ג [בלא] זו אף זו קתני לא מיבעיא שעה חדשים צפני הבעל ושעה צפני היבם דלא אכלה אלא אפילו כולם צפני הבעל חוץ מיום אחד לא אכלה וכן מוכיח צירושלמי דמפרש כולה מתניתין [בלא] זו אף זו:

נח.

קוביוסעטוס. פירש צקונטרס גונז נפשות ולא משמע הכי צפרק קמא דצכורות (דף ה. וסס) ^א דקא אמר ליה קיסר לרצן גמליאל משה רבכם גנז היה או קוביוסעטוס היה או שאינו צקי צחשצנות היה והתם אמןמן קאי דאשאליה ראשונה צצללן של לויס אתה מולא כו' צבר השיבו ועוד דהגיעו מפרש צקונטרס דרובס הכי איתנהו ואין נראה שיהיו רוצ העצדים גונצי נפשות ונראה כפירוש רצינו חננאל דמפרש קוביוסעטוס משחק צקוציא והא דאמרי^ב (חולין דף אס:) ויאמר שלחני כי עלה השחר אמר ליה יעקב וכי גנז אתה או קוביוסעטוס אתה שאתה מתיירא מן השחר לפירוש הקונטרס אחי שפיר ולפירוש רצינו חננאל נמי י"ל שדרך משחקין צקוציא שנושין צהן ודרך להטמין מצני אדם: **הנהו קלא אית להו**. פירש צקונטרס וסבר וקציל וקשה לר"ת דצריש המוכר פירות (צ"ב דף קצ: וסס) אמר צהדיא ליסטים מוזיין או מוכתב למלכות אומר לו הרי שלך לפניך ועוד אמרינן צפרק האומנין (צ"מ דף פ. וסס) שפחה זו שוטה היא נכפית היא כו' הרי זה מקח טעות אס כן צהקן מומי נישוש לסימפון ומפר"ת קלא אית להו ולא שכיחי ולא חיישינן צהו לסימפון כיון דלא שכיחי והנהו נמי דפרק האומנין לא שכיחי והא דאמרינן צפרק המגרש (גיטין דף קפ. וסס) דאתקין רצ יהודה צשטרא דעצדי עצדא דקן מולדק לעצדות ופטיר ועטיר מן ערורי מלכא ומלכתא לא משום שהיה צריק להתנות כדפי' צבסמתא נמי הוי מקח טעות אלא משום שופרא דשטרא ורצינו אליהו היה מקיים פירוש הקונטרס דהיכא דקיבל המוכר מעות אמרי' מדלא צדק הלוקח קודם נתינת מעות הני מומין דאית להו קלא א"כ סבר וקיצל והא דאומר לו הרי שלך לפניך מיירי קודם שנתן הלוקח מעות וקצת משמע כן צפרק המוכר פירות

(צ"ב דף קצ: צס) דפרקי ^א[שס הגיעו לאו משום דרובא הכי איתנהו וש"מ דאולינן צתר רובא ומאי פריך דלמא] המוציא מחצירו עליו הראיה אלמא מיירי שהלוקח מוחזק: ^ב**ואפ"ל** בורץ בפני הבעל^א חוץ מיום אחד אינה אוכלת. פירש צקונטרס דהוא הדין אפילו כולם צפני הבעל לא אכלה משמת דקנין כספו פקע ליה אלא דאי כולן צפני הבעל הוה אכלה מיהא צחיי ולר"ת נראה דהך דרשא דדריש בגמרא קנין כספו אמר רחמנא והאי קנין דאחיו הוא אסמכתא בעלמא הוא דמדאורייתא מיכל אכלה ולפי משנה ראשונה היכא דאכלה צחיי הבעל אוכלת נמי צזיקת היבם מדקתני ואפי' כולם צפני הבעל חוץ מיום אחד משמע הא כולן צפני הבעל אוכלת ועוד דתנן צפרקין צסדר משנת ירושלמית הגיע זמן ולא נשאו או שמתו בעליהן אוכלות משלו ואוכלות בתרומה משמע כשמתו בעליהן שהיבם מאכילן בלא ציאה דומיא דהגעט זמן דמייירי בלא נשאו דאי אחר ציאה פשיטא דאשתו גמורה היא ועוד מציא ראייה מדתניא בתוספתא זו משנה ראשונה רבותינו אמרו אין האשה אוכלת בתרומה עד שתכנס לחופה ולא היצמה עד שתיבעל והיינו טעמא דמשנה ראשונה דכשלא אכלה צחיי הבעל אינה אוכלת דהא איכא למיחש לסימפון ולשמא תשקה דהא כיון דלא הגיע זמן צחיי הבעל לא צדק לה דאינו חייב במוזנותיה אלא א"כ עמד צדין וצרת כדאמרינן בהחולין (יבמות דף מא:) ולא מייחד לה דוכתא וטעמא משום שאין דרך לאחר אלא מיד הוא רגיל או לחלוץ או לייבם לכך לא תקנו לה מוזנות מיבם כמו שתקנו מוזנות בהגעט זמן דבעל אבל כשאכלה צחיי הבעל תו ליכא למיחש לסימפון ולשמא תשקה נמי ליכא למיחש דכיון דהגיע זמן מייחד לה דוכתא צצית אציה מסתמא אוכלת שס בכל שעה ואינה זזה ממקומה וא"ת ומאחר דמדאורייתא אכלה כשנפלה מן הנשואין למה אסורה למשנה אחרונה עד שתיבעל הא ליכא למיחש לסימפון שכבר נצדקה צדיקת פנים ויש לומר דמאחר שאסרו ארוסה שהגיע זמנה אסרו נמי צימה משום דמיחלפא צה ששתייהן זמן כניסתהן לאחר צבל ק"ק אי חשיבא יצמה קנין כספו דיבם הא דקאמר ציבמות צפרק אלמנה (דף קד וס) גצי הא דתנן היבם פוסל ואינו מאכיל אי צת כהן לישראל היא פסיל לה ושצה אל צית אציה כו' ה"ל למימר דהא קנייה כדקאמר התם גצי אירוסין ויש לומר דושצה אל צית אציה אחא למיפסל צת כהן לישראל למידק הא מעיקרא לא אכלה כדאמר התם (דף סה.) א"כ לא אייתר לשומרת יבם אלא הכי קאמר ושצה כתיב כלומר דווקא אותה שצצה אל צית אציה אכל זאת שזקוקה ליבם אינה שצה שהרי חשובה כאלו קנייה לו: **השתא בפני הבעל אמרת לא בפני היבם מיבעיא**. ה"ג [בלא] זו אף זו קתני לא מיבעיא שעה חדשים צפני הבעל ושעה צפני היבם דלא אכלה אלא אפילו כולם צפני הבעל חוץ מיום אחד לא אכלה וכן מוכיח צירושלמי דמפרש כולה מתניתין [בלא] זו אף זו:

מאי

עין משפט
נר מצוה

מה א מיי פ"ב מהל'
אישות הלכה יג:

תוספות ר"ך

התם דוכתא מייחד לה. פי' מאחר שהוא זן אותה תמיד מוציאה מבית אביה ומייחד לה מקום שלא תפסיד מזונותיה. פי' כי היכי דלא ליכול אינש בהדה: ר"ט אומר וכו' אמר אב"י מחלוקת בבת כהן לכהן אבל בת ישראל לכהן דברי הכל מחצה חולין ומחצה תרומה פי' בת כהן אס תטמא יחליף לה אביה חולין בתרומה וחזיא לה ולא תצטרך למוכרה לכהנים בוול ולקנות חולין ביוקד אבל בת ישראל לכהן אין מי שיחליף לה ותצטרך למכור להם בוול הלכך נותנים לה מחצה חולין: ואמר אב"י מחלוקת בארוסה פי' ובת כהן. אבל בנשואה ד"ה מחצה חולין ומחצה תרומה: היבם אינו מאכיל בתרומה פ"ט קנין כספו אמר רחמנא והאי קנין דאחיו הוא פי' והלכך אין לו כח להאכילה בגינו אך אם אכלה בחיי הבעל אוכלת יבם במקום בעל קאי ומכת בעלה קאכלה: או כלם וכו' השתא כלם בפני הבעל חוץ מיום א' אמרת לא אכלה כלן בפני היבם דע"י אין לה לאכול דלא קנינו הוא לא מיבעיא זו ואצ"ל זו קתני: זו משנה ראשונה וכו'. תניא בתוספתא ולא היצמה עד שתיבעל. פי' זו רבנן שאמרו הגיע זמן ולא נשאו שהיא אוכלת בתרומה הוא משנה ראשונה אבל ב"ד של אחריהם אמרו אין האשה אוכלת בתרומה עד שתכנס לחופה וכן היצמה עד שתיבעל ואע"ג דאכלה בחיי בעלה מ"ט אמר עולא ואיתימא ר"ש כ"י משום